

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
ว่าด้วย อำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ
พ.ศ. ๒๕๕๒

โดยเป็นการสมควรกำหนดขอบเขตอำนาจการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาให้มีความเหมาะสม ตลอดจนกำหนดวิธีการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปด้วยความเป็นธรรม ถูกต้อง เป็นมาตรฐานเดียวกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ มาตรา ๕๑ มาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๖๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๕ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สภามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงให้ออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ ว่าด้วย อำนาจการสั่งลงโทษ วิธีการออกคำสั่งและการแก้ไขคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ พ.ศ. ๒๕๕๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย”	หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
“สภามหาวิทยาลัย”	หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
“ก.พ.อ.”	หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
“ก.บ.ม.”	หมายความว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์
“ก.อ.ม.”	หมายความว่า คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์หรือได้รับคำสั่งให้มาปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์ โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์

ข้อ ๔ ข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนให้เหมาะสมกับกรณีความผิด

ข้อ ๕ ข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชา สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี

ข้อ ๖ อธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยผู้กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง มีอำนาจสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินร้อยละห้า และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

ข้อ ๗ อธิการบดีโดยความเห็นชอบของ ก.บ.ม. เป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๘ กรณีอธิการบดีเป็นผู้กระทำผิดวินัย ให้เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นผู้มีอำนาจสั่งลงโทษตามสถานโทษและอัตราโทษที่กำหนดในข้อ ๔ ข้อ ๕ และข้อ ๖

ข้อ ๙ การสั่งลงโทษทางวินัย ผู้สั่งลงโทษต้องสั่งลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด และมีให้เป็นไปโดยพยาบาท โดยอคติ หรือโดยโทสะจริตหรือลงโทษผู้ที่ไม่มีความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่หากเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก

ในกรณีกระทำผิดวินัยครั้งแรกหรือกระทำผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษจะงดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือตามแบบท้ายข้อบังคับนี้หรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

เหตุควรลดหย่อนโทษ ได้แก่ การมีคุณความดีมาก่อน รู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น รับสารภาพหรือให้ข้อมูลความรู้แก่ผู้บังคับบัญชาหรือคณะกรรมการสอบสวนอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาสอบสวน หรือเหตุอื่นที่ผู้มีอำนาจสั่งลงโทษเห็นว่ามีลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ ๑๐ การสั่งลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัย ให้ทำเป็นคำสั่งตามแบบท้ายข้อบังคับนี้โดยในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้ถูกลงโทษกระทำผิดวินัยในกรณีใด ตามมาตราใด พร้อมทั้งแจ้งสิทธิหลักเกณฑ์วิธีการ ระยะเวลาในการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษ

ข้อ ๑๑ การสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ห้ามมิให้สั่งลงโทษย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่การสั่งลงโทษผู้ถูกสั่งพักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน ในกรณีที่ข้อบังคับว่าด้วยการสั่งพักราชการหรือการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ได้กำหนดให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ ก็ให้สั่งลงโทษย้อนหลังได้ และให้ทำคำสั่งดังกล่าวตามตัวอย่างที่ ๑ ตัวอย่างที่ ๒ หรือตัวอย่างที่ ๓ ท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๒ การสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ให้ทำคำสั่งตามตัวอย่างที่ ๔ ท้ายข้อบังคับนี้ ทั้งนี้ ห้ามมิให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่ได้มีคำสั่งให้พักราชการหรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อจะสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันพักราชการหรือวันให้ออกจากราชการไว้ก่อนแล้วแต่กรณี

(๒) การสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุกให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกตั้งแต่วันต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด หรือวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุด หรือวันถูกคุมขังติดต่อกันจนถึงวันต้องคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วแต่กรณี

(๓) ในกรณีที่ได้มีการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการไปแล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่ง การลงโทษปลดออกหรือไล่ออกในกรณีเช่นนี้ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิม แต่ถ้าวันออกจากราชการตามคำสั่งเดิมไม่ถูกต้อง ก็ให้สั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องออกจากราชการตามกรณีนั้นในขณะที่ยังออกคำสั่งเดิม

(๔) ในกรณีที่ได้มีการสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๒๙ มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ไปแล้ว ถ้าจะต้องสั่งใหม่หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรต้องลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามกรณีนั้นในขณะที่ยังออกคำสั่งเดิม

(๕) การสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้ออกจากราชการโดยถูกสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีอื่น หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันออกจากราชการนั้น

(๖) การสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ ในกรณีที่ผู้ซึ่งจะต้องถูกสั่งนั้นได้พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการไปก่อนแล้ว ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

(๗) กรณีใดมีเหตุสมควรสั่งปลดออก หรือไล่ออกจากราชการย้อนหลัง ก็ให้สั่งปลดออกหรือไล่ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ควรจะต้องออกจากราชการตามกรณีนั้นได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของผู้ถูกลงโทษนั้น

ข้อ ๑๓ การสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นไล่ออกหรือปลดออกจากราชการตามคำสั่งของอธิการบดี หรือมติของ ก.บ.ม. หรือ ก.พ.อ. จะสั่งให้สัมผลใช้บังคับตั้งแต่วันใดให้นำข้อ ๑๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ การสั่งเพิ่มโทษ หรือลดโทษ เป็นลดชั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่คำสั่งลงโทษเดิมใช้บังคับ ทั้งนี้ การสั่งย้อนหลังดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและประโยชน์ที่ผู้ถูกสั่งลงโทษได้รับไปแล้ว

ข้อ ๑๕ การสั่งลดโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ เป็นลดชั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือนหรือภาคทัณฑ์ ตามมติ ก.บ.ม. หรือ ก.พ.อ. จะสั่งให้สัมผลใช้บังคับตั้งแต่วันใดให้นำข้อ ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๖ คำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ที่สั่งตามมติ ก.บ.ม. ตามมาตรา ๖๐ ให้ทำคำสั่งตามตัวอย่างที่ ๕ ท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๗ คำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ผู้อุทธรณ์ที่สั่งตามคำวินิจฉัยของ ก.อ.ม. ตามมาตรา ๖๔ ให้ทำคำสั่งตามตัวอย่างที่ ๖ ท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๘ การสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ แก่ผู้อุทธรณ์ และการสั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ ตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.อ. ให้ทำคำสั่งตามตัวอย่างที่ ๗ ท้ายข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๙ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษ ให้ทำเป็นคำสั่ง มีสาระสำคัญแสดงเลขที่ และวัน เดือน ปี ที่ออกคำสั่งเดิม ข้อความเดิมตอนที่แก้ไขเปลี่ยนแปลง และข้อความที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้ว

ข้อ ๒๐ การดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษเดิม ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้สั่งลงโทษตามข้อ ๖ หรือข้อ ๗ เป็นผู้ดำเนินการ เว้นแต่โทษที่จะลงเพิ่มแก่ผู้กระทำผิดวินัยตามคำวินิจฉัยของ ก.บ.ม.หรือ ก.อ.ม.หรือ ก.พ.อ. ระดับโทษเกินกว่าอำนาจของผู้สั่งลงโทษเดิม ให้อธิการบดีเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๒๑ การดำเนินการแก้ไขคำสั่งลงโทษ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยจาก ก.บ.ม. หรือ ก.อ.ม. หรือ ก.พ.อ. แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๒ เมื่อได้มีคำสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ถ้าเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น หรือลดโทษเป็นสถานโทษที่เบาลง หรืองดโทษ หรือยกโทษ คำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันยกเลิก ถ้อยคำโทษเป็นอัตราโทษที่เบาลง อัตราโทษส่วนที่เกินก็ให้เป็นอันยกเลิก ในกรณีที่คำสั่งลงโทษ

ตัดเงินเดือนหรือลดขั้นเงินเดือนเป็นอันยกเลิก หรืออัตราโทษส่วนที่เกินเป็นอันยกเลิก ให้คืนเงินเดือนที่ได้ตัดหรือลดไปแล้วตามคำสั่งที่เป็นอันยกเลิก หรืออัตราโทษส่วนเกินที่เป็นอันยกเลิกนั้นให้แก่ผู้ถูกลงโทษ

ข้อ ๒๓ กรณีที่มีการตีความ หรือการดำเนินการอื่นใดที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับนี้ให้นำเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด

ข้อ ๒๔ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

(ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ภาวิช ทองโรจน์)

นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์